

ברוך אתה יהוה
אלהינו מלך העולם
אשר קדשנו במצוותיו
וצונו לעסוק
בדברי תורה.

Barukh Atah Adonai
Eloheinu melekh ha-olam
asher kidshanu b'mitzvotav
v'tzivanu la'asok
b'divrei Torah.

Blessed are You, YHVH,
our God, eternal sovereign, who
sanctifies us in God's connecting
command to busy ourselves
in words of Torah.

Orientation to the Book of Leviticus

ט.ה.ר (t-h-r) pure > *uncharged* **ב.ק.ר (k-r-v)** proximity, inwardness > *sacrifice*

א.מ.א (t-m-') impure > *charged* **ה.ל.ה ('-l-h)** ascent > *burnt offering*

Historical repurposing of ancient ritual
Suffering as korban? (Lemonade, or fate?)

Leviticus 1:1-9

wealth!

ויקרא אל-משה וידבר יהוה אליו
מאהל מועד לאמר: דבר אל-בני
ישראל ואמרת אליהם אדם כי-
יקריב מכם **קרבן** ליהוה מן-
הבהמה מן-הבקר ומן-הצאן
תקריבו את-**קרבנכם**:

1-2. YHVH called to Moshe and spoke to him from the Tent of Witnessing, saying – Speak to the Children of Israel and say to them: **If one of them** brings a *korban* to YHVH, **bring from yourselves** a *korban* from the cattle, from the herd or from the flock.

אם-**עלה קרבנו** מן-הבקר זכר תמים
יקריבנו אל-פתיח אהל מועד **יקריב**
אתו לרצון לפני יהוה: וסמך ידו
על ראש **העלה** ונרצה לו לכפר עליו:

3-4. If one's *korban* is an *olah* from the herd, the *korban* will be an unblemished male: make a *korban* as one wills at the opening of the Tent of Witnessing before YHVH. **One will place one's hand on the head of the olah** for it to be desired for them as atonement.

Violence
Death
Gory

ושחט את-בן הבקר לפני יהוה
יקריבו בלי אהרן הכהנים את-
הדם וזרקו את-הדם על-המזבח
סביב אשר-פתיח אהל מועד והפשיט
את-**העלה** ונתח אתה לנתחיה:

5-6. One will slaughter the bull before YHVH. The sons of Aharon, the *kohanim* will *korbanify* the blood, sprinkling the blood on the altar around the opening of the Tent of Witnessing. They will spread out the *olah* and cut it into pieces.

ונתנו בלי אהרן הכהן אש על-
המזבח וערכו עצים על-האש: וערכו
בני אהרן הכהנים את הנתחים
את-הראש ואת-הפדר על-העצים
אשר על-האש אשר על-המזבח:
יקריבו ויכריעו ירחץ במים והקטיר
הכהן את-הכל המזבחה **עלה** אשה
ריח-ניחוח ליהוה:

7-9. The sons of Aharon the *kohein* will put fire on the altar, and arrange wood on the fire. Aharon's sons, the *kohanim*, will arrange the pieces, the head and the fat on the wood that is on the fire that is on the altar. He will wash its *innards* and legs in water; and the *kohein* will put incense on everything on the altar, to be an *olah* of fire of pleasing odor to YHVH.

<u>P</u>	Pshat (פשט)	<ul style="list-style-type: none"> Literally must touch the olah – place one's hand on the head Very public – normative
<u>R</u>	Remez (רמז)	<ul style="list-style-type: none"> Ritual transformation from earthly to other-worldly. A making-holy Relationship with the korban / olah = must touch mortality Being and doing (why religious communities teach their kids starting with Lev. 1:1
<u>D</u>	Drash (דרש)	<ul style="list-style-type: none"> The “need” to honor God. Compassion, inner struggle?
<u>S</u>	Sod (סוד)	<ul style="list-style-type: none"> Korbanot as MAKING SPACE. Face to face - encounter - communion -

Leviticus 1:1a

ויקרא אל-משה וידבר יהוה YHVH called to Moshe and spoke
ויקרא אל משה וידבר יהוה

Rashi Lev. 1:1

לְכָל דְּבָרוֹת וְלְכָל אֲמִירוֹת וְלְכָל צְוִיִּים קִדְמָה קְרִיאָה, לְשׁוֹן חֲבֵה, לְשׁוֹן שְׂמֵלֶאכֵי הַשָּׁרֵת מִשְׁתַּמְשֵׁין בּוֹ, שְׁנֵאמַר "וַיִּקְרָא זֶה אֶל זֶה."
A *call* preceded all [of God's] utterances, sayings and commands, in the sense of affection, in the sense of the ministering angels – as in (Is. 6:3), "And one *called* to the other [saying 'Holy, holy, holy is YHVH of Hosts, the whole earth fills with God's glory']"

אָבָל לְנְבִיאֵי אֲמוֹת הָעוֹלָם נִגְלָה עֲלֵיהֶן בְּלִשׁוֹן עֲרָאֵי וְטִמְאָה, שְׁנֵאמַר וַיִּקְרָא אֱלֹהִים אֶל בִּלְעָם.
But to ordinary prophets, God self-revealed through causality and *tum'ah*, as in (Num. 23:4), "God happened onto Bil'am."

Kitzur Ba'al HaTurim 1:1.1

R. Ya'akov ben Asher (d.1343)

א' דוֹיִקְרָא זְעִירָא שְׁמֵשׁה לֹא רָצָה לְכַתּוֹב אֵלָא וַיִּקְרָא כְּדֹרֶךְ שְׁנֵא' בְּבִלְעָם כְּאֵלוֹ לֹא נִרְאָה לוֹ הַשֵּׁם אֵלָא בְּמִקְרָה וְאָמַר לוֹ הַקַּב"ה לְכַתּוֹב גַּם בְּאֵל"ף וְכַתְּבָה קִטְנָה.
The *aleph* of *vayikra* is small, since Moshe wanted to write *vayikar* ("[God] happened"), as [Torah] writes of Bil'am, as if God merely happened onto [Moshe]. God told him to write an *aleph*, so he wrote it small.

[R. Joel Pitkowsky: "A Little Aleph Amid Pandemic" \(Mar. 26, 2020\)](#)

Rabbi Lord Jonathan Sacks, the former chief rabbi of Great Britain, points out that the letter in question, *aleph*, is not only the last letter in the word *Vayikra*, but it is also the first letter in the Hebrew alphabet, and the first letter of the Ten Commandments. That first letter in the Ten Commandments, the first letter of the word "*Anokhi*," introduces God's statement about God's presence in the world ("I am YHVH your God").

Maybe, Rabbi Sacks teaches, the *aleph* is written extra small to emphasize that God's presence is not always felt in big, grand gestures, like the splitting of the Red Sea. Sometimes, God's presence is felt in the quiet gestures, and in the day-to-day tasks that take up the vast majority of our lives, but never gets the attention that those rare and yet dramatic moments like the splitting of the sea get.

Perhaps the *aleph* is small to teach us to look out for those small moments. Maybe it's there to teach us that, to paraphrase the idiom about actors and the roles they inhabit, there actually are no small moments in life. There only are moments that we miss the opportunity to see God's presence within.

Now let's go from a small *aleph* in a Torah scroll... to the situation raging around us. For me, and I believe for many of you as well, God's presence in this situation is felt in the small gestures that do not make the news, the moments that enrich one person's life at no cost to your own, the gesture that makes a difference and that a person never will forget.

Aish Kodesh, Vayikra 1940
R. Kalonymus Kalman Shapira (d.1943)

למה מפרש רש"י זאת בקריאה זו ולא בסנה שנאמר "ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני". וכן קבלת התורה שכתוב "... ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה".

בעקידה כתיב "ויקח את האיל ויעלהו לעולה תחת בנו". וכן הוא בכל הקרבנות, "אדם כי יקריב מכס" וקרבנות הבהמות באים תחת האיש, ובתענית אומרים שמיעוט חלבי ודמי יהא מחשב כקרבן. ואכן כל יסורים ממרקין עונותיו של אדם מפני שמתישין את כחו חלבו ודמו, וכל יסורי ישראל מיני קרבנות הם.

לכן מרמז בזה רש"י שבכל עניני קרבנות אפילו באלו ש"אדם כי יקריב מכס", היינו קרבנות היסורים שמן עצמותו מקריב, נדע שג"כ קריאה של חיבה של הקב"ה המה.

עוד אפשר כי "ויקרא זה אל זה", מתרגמין "ומקבלין דין מן דין" כמו שאומרים ב-ובא לציון, שהא שהמלאכים מקבלים דין מן דין, ישראל גורמין להם, כד מקבלין דא מן דא בין באורייתא בין בממונא.

ולא רק משנותנין זה לזה צדקה וגמילות חסדים מקבלין דין מן דין, רק גם כששומע איש מצרות ישראל ועושה כל מה שיכול לעשות לטובתם ובכלל לבו משבר בקרבן והדם לפקא בגידו, ומלב נשבר עושה תשובה ליהוה" וגם מתפלל עליו יתברך בעד ישראל, גם זאת קבלה היא שמקבלין דין מן דין שהוא מקבל מהם שבירת הלב ותשובה, והם ממנו רחמנות ופעולות טובות שעושה להם, וגם תפלה שמתפלל בעדם, וגורם בזה למעלה מקבלין.

Why does Rashi explain about *calling* here but not [earlier] about the Bush, as in (Ex. 3:4), "God called to [Moshe] within the bush saying 'Moshe! Moshe!' and he said, 'Here I am.'? And likewise not in receiving Torah, as in (Ex. 19:20), "God called to Moshe atop the mountain, and Moshe ascended"?

In the *Akeidah*, it is written (Gen. 22:13), "[Avraham] took the ram and *sacrificed* it as an *olah* in lieu of his son." So too for all *korbanot*: people *sacrifice* "from themselves" (Lev. 1:2). The animal *korbanot* come in lieu of a person: On fast days, [liturgy] says, "May the diminishment of fat and blood be considered as a *korban*." Likewise all suffering scours one's wrongs by depleting one's strength, fat and blood: all Jewish sufferings are kinds of *korbanot*.

That is why Rashi hints on this text, on the matter of animal *korbanot*, that they're all *korbanot* of oneself – that is, *korbanot* that comprise suffering come from our own selves. Know that the Holy Blessed One's *call* of affection is in these also.

Another point: *Targum* [the Aramaic translation of Torah] renders "[the ministering angels] called to one another" (Is. 6:3) as "They receive one from another." ... And it is so: angels receive from each other, but it is us who potentiate them when we receive from one another, whether via Torah or tangible support.

Not only when we give one to another *tzedakah* or acts of kindness do [angels] receive one from each other, but also when one hears [another's] trouble and does all one can to make it better – with one's heart broken *within* and one's blood congealed in one's veins – and from [this] broken heart returns to YHVH, praying on behalf of [that sufferer]. This also [potentiates] "They receive one from another." For one receives a broken heart and returns [to God], while the other receives mercy, good actions and prayer on that person's behalf. Such [actions below] cause [angels] to receive from each other above.

Esther 4:1-3

וּמְרֹדְכַי יָדַע אֶת-כָּל-אֲשֶׁר נַעֲשָׂה וַיִּקְרַע מְרֹדְכַי אֶת-בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׂ שָׂק וַאֲפֹר וַיֵּצֵא בְּתוֹךְ הָעִיר וַיִּזְעַק וַיִּזְעַק זָעַק גָּדֹלָה וַיִּמְרָה: וַיָּבֹא עַד לַפְתֵּי שַׁעַר-הַמַּלְאָךְ כִּי אֵין לְבֹא אֶל-שַׁעַר הַמַּלְאָךְ בְּלִבְיֹשׁ שָׂק: וּבְכָל-מְדִינָה וּמְדִינָה מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר-הַמַּלְאָךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ אֲבָל גָּדוֹל לַיהוּדִים וְצוּם וּבְכִי וּמִסָּפַד שָׂק וַאֲפֹר יָצַע לְרַבִּים:

When Mordekhai learned [of the extermination order, he tore his clothes and put on sackcloth and ashes. He went through the city, crying loudly and bitterly, until he came in front of the palace gate; for one could not **enter the palace gate wearing sackcloth**. Also, in every province that the king's command and decree reached, there was great mourning among the Jews, with fasting, weeping, and wailing, and everybody lay in sackcloth and ashes.

Leviticus 5:1-13

וּנְפֹשׁ כִּי-תִחַטָּא וְשָׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים וְהָיָה
עַד אִם רָאָה אוֹ יָדַע אִם-לֹא יֵגִיד וְנָשָׂא
עֹוֹנוֹ: אוֹ נִפֶּשׂ אֲשֶׁר תִּגַּע בְּכָל-דְּבַר טָמֵא
אוֹ בַּנְּבֵלֹת חַיָּה טָמְאָה אוֹ בַּנְּבֵלֹת
בְּהֵמָה טָמְאָה אוֹ בַּנְּבֵלֹת שָׂרֵץ טָמֵא
וְנִגְלַם מִמֶּנּוּ וְהָיָה טָמֵא וְאַשָׁם:

אוֹ כִּי יִגַּע בְּטָמְאֹת אָדָם לְכָל טָמְאֹת
אֲשֶׁר יִטְמָא בָּהֶם וְנִגְלַם מִמֶּנּוּ וְהָיָה יָדַע
וְאַשָׁם: אוֹ נִפֶּשׂ כִּי תִשָּׁבַע לְבָטָא
בְּשִׁפְתַיִם לְהַרְעוֹ אוֹ לְהִיטִיב לְכָל אֲשֶׁר
יִבְטָא הָאָדָם בְּשִׁבְעָה וְנִגְלַם מִמֶּנּוּ
וְהָיָה יָדַע וְאַשָׁם לְאַחַת מֵאלֹהִים:

וְהָיָה כִּי-יֵאָשֵׁם לְאַחַת מֵאלֹהִים וְהִתְוַדָּה
אֲשֶׁר חָטָא עָלָיו: וְהֵבִיא אֶת-אֲשָׁמוֹ
לִיהו"ה עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא נִקְבָּה
מִן-הַצֹּאן כֶּשֶׁבֶת אוֹ-שְׁעִירֵת עֵיזִים
לְחַטָּאת וְכָפַר עָלָיו הַכֹּהֵן מִחַטָּאתוֹ:

וְאִם-לֹא תִגִּיעַ יָדוֹ דֵּי שָׂה וְהֵבִיא אֶת-
אֲשָׁמוֹ אֲשֶׁר חָטָא שְׁתֵּי תְרִים אוֹ-שְׁנֵי
בְנֵי-יוֹנָה לִיהו"ה אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד
לְעֹלָה: וְהֵבִיא אֹתָם אֶל-הַכֹּהֵן וְהִקְרִיב
אֶת-אֲשֶׁר לְחַטָּאת רֹאשׁוֹנָה וּמָלַק
אֶת-רֹאשׁוֹ מִמּוֹל עֶרְפוֹ וְלֹא יַבְדִּיל:

וְהָיָה מִדָּם הַחַטָּאת עַל-קִיר הַמִּזְבֵּחַ
וְהַנֶּשֶׂאָר בְּדָם יִמְצָה אֶל-יָסוֹד הַמִּזְבֵּחַ
חַטָּאת הַזֹּאת: וְאֶת-הַשְּׁנַיִם יַעֲשֶׂה עֹלָה
כַּמִּשְׁפֵּט וְכָפַר עָלָיו הַכֹּהֵן מִחַטָּאתוֹ
אֲשֶׁר-חָטָא וְנִסְלַח לוֹ:

וְאִם-לֹא תִשְׁיג יָדוֹ לְשְׁתֵּי תְרִים אוֹ לְשְׁנֵי
בְנֵי-יוֹנָה וְהֵבִיא אֶת-קֶרְבֵּנוֹ אֲשֶׁר חָטָא
עֲשִׂירֵת הָאֶפָה סֹלֶת לְחַטָּאת לֹא-גֹשִׁים
עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְלֹא-יָתֵן עָלֶיהָ לְבֵנָה כִּי
חַטָּאת הַזֹּאת: וְהֵבִיָּאָה אֶל-הַכֹּהֵן וְקִמֵץ
הַכֹּהֵן מִמֶּנָּה מְלֹא קִמְצוֹ אֶת-אֲזִכְרֹתָהּ
וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ עַל אֲשֵׁי יְהו"ה חַטָּאת
הַזֹּאת: וְכָפַר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל-חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר
חָטָא מֵאַחַת מֵאלֹהִים וְנִסְלַח לוֹ וְהָיָה
לְכֹהֵן כַּמִּנְחָה:

1-2. And if a soul sins – hearing the call to testify as a witness to what one saw or knew, if one doesn't speak up, then the person will bear iniquity. Or touches any *tamei* thing, whether a carcass of an *tamei* animal, or a carcass of *tamei* cattle, or a carcass of *tamei* creeping things, even if it hidden, then that person also will be *tamei* and *asham*.

3-4. Or touches another's *tum'ah*, whatever *tum'ah* it is that *defiles*, [even if] hidden, when one knows of it, that person will be *asham*. Or if a soul vows, pronouncing with the lips to do evil or good, and violated one's oath, even if hidden from one; when one knows of it, that person will be *asham*.

5-6. And when one is *asham*, one will confess that one sinned in that way. That person will bring one's *asham* to YHVH for the sin that the person sinned, [and] a female from the flock, a lamb or a kid of the goats, for a sin offering. The *kohein* will atone for that person for one's sin.

7-8. And if it did not reach one's hand to bring a lamb, then bring for one's *asham* that one sinned two turtledoves or two young pigeons to YHVH – one as a sin offering, the other as an *olah*. They will bring them to the priest, who will offer the *korban*, wringing its head from its neck but not dividing it.

9-10. The *kohein* will sprinkle blood of the sin offering on the side of the altar, and the rest of the blood will be wrung at the bottom of the altar for a sin offering. The *kohein* will offer the second for a *olah* by its requirement and make atonement for the person's sin, and it will be forgiven.

11-13. And if it did not reach one's hand to bring two turtledoves or two young pigeons, then bring as an sin offering a tenth of an *ephah* of fine flour, but put no oil or frankincense on it, for it is a sin offering. They will it to the *kohein*, who will take a handful of it as a remembrance, and burn it on the altar on the fire of YHVH as a sin offering. The *kohein* will make atonement for the person for the sin and it will be forgiven; and the remnant [flour] will be for the *kohein* as a meal offering.

<u>P</u>	Pshat (פּשַׁט)	
<u>R</u>	Remez (רִמְזוֹ)	
<u>D</u>	Drash (דְּרַשׁ)	
<u>S</u>	Sod (סוּד)	

